

Timor

Lorosae!

** Reconeixement immediat de la independència de Timor Oriental*

** Fora l'exèrcit indonesi. Judici i càstig als genocides.*

** Retirada dels "cascos blaus" i que entreguin l'armament al FALINTIL.*

** Suport a les mobilitzacions d'estudiants a Indonèsia: prou repressió, fora els militars del poder, fora Habibie*

Lluita Internacionalista és una publicació de militants del Partit Revolucionari dels Treballadors (PRT) que realitzen una experiència política diferent de la majoria del PRT. La decisió d'aprobar la realització d'aquesta experiència va ser votada unànimement pel III Congrés del partit i ratificada pel Congrés de la Lliga Internacional de Treballadors (LIT-CI).

Cronologia

1500. Primers assentaments portuguesos a l' illa de Timor. Població originària *maburæ*.

1859. Repartiment de l'illa entre holandesos (oest) i portuguesos (est).

1945. Indonèsia s'independitza d'Holanda: Sukarno president.

1950. Timor Oest s'integra a Indonèsia.

1966. Cop d'Estat del general Suharto. Massacres.

1968. Suharto president.

1974. La revolució dels clavells a Portugal obre el procés de descolonització. Es funda el FRETILIN, Front Revolucionari per la Independència de Timor Oriental.

1975. El 7 de desembre, Indonèsia envaeix Timor Oriental, hores després de la visita a Jakarta del president nord-americà Gerald Ford i de Henry Kissinger. El FRETILIN havia declarat la independència.

1976. L'ONU no reconeix l'annexió, però tampoc l'estat independent. S'inicien les matances. El FRETILIN organitza la seva guerrilla, el FALINTIL..

1978. Es llancen entre 700 i 800 bombes diàries contra les posicions protegides per la guerrilla independentista. L'operació es completa amb la "*nagar betis*" (barrera de cames), una escombrada de l'illa en què s'obliga a avançar els civils, inclosos els nens, davant l'exèrcit. S'avaluen, entre massacres i execucions sumàries, les víctimes en 100.000.

1979. Fam a Timor Oriental. El departament d' Estat ianqui avalua les víctimes en 100 o 200.000 persones.

1989. Visita del papa Joan Pau II, que s'entrevista amb líders independentistes. Abans l'església ha fet dimitir el bisbe Costa Lopes per denunciar les massacres i ha vist com l'arquebisbe Carlos Belo, que el substitueix, segueix les mateixes passes.

1991. Novembre. Tropes indonèsies maten 291 persones en el funeral d'un independentista assassinat.

1992. José Xanana Gusmao, líder independentista, és condemnat a 20 anys de presó. Un mes després, el desembre, s'inicien les converses luso-indonèsies sobre Timor.

1993. Suharto forma una comissió de "drets humans".

1994. Es reconeix oficialment que els morts per violència, des de 1975, ascendeixen a 200.000, un terç de la població de Timor Oriental

1996. El bisbe de Dili, Carlos Ximenes Belo, i el portaveu de la resistència a l'exili, Xosé Ramos-Horta, reben el Nobel de la Pau. La comissió oficial de drets humans reconeix abusos dels militars a Timor i s'obre un procés de consells de guerra.

1997. Crisi econòmica a l' agost i "pla de rescat" del FMI.

1998. Insurrecció a Jakarta entre el 12 i el 21 de maig, amb un miler de víctimes a mans de l'exèrcit. Els estudiants ocupen el Parlament i Suharto dimiteix a favor del vice-president Habibie, que retira tropes de Timor i allibera presos polítics. No obstant, l'estructura del règim de Suharto no canvia: l'exèrcit es manté intacte, i el ministre de defensa, general Wuranto, segueix al capdavant.

1999. Gener. Indonèsia accepta un referèndum sobre Timor Oriental com a part del pla de reformes de Habibie per reflotar l'economia i recuperar la confiança de la inversió estrangera. X. Gusmao passa a arrest domiciliari.

Abril. Paramilitars pro-indonèsis maten dotze persones. Sota supervisió de l'ONU, Indonèsia i Portugal acorden un referèndum sobre l'autonomia o independència de Timor Oriental.

Juliol, 7. Megawati Sukarnoputri guanya les primeres eleccions a Indonèsia en 30 anys. El Parlament ha de nomenar-lo president el novembre.

Agost, 30. Malgrat el trasllat de l'equivalent a un 20% de població indonèsia a Timor per forjar el referèndum, i de la presència dels militars de Jakarta, un 78,5% del total de la població rebutja l'autonomia, avalant la independència, sota la "custòdia" de l'ONU. El CNR crida a confiar en ella i ve desautoritzant a les forces d'autodefensa de la guerrilla des de 1996. En conèixer els resultats s'inicien les matances de l'exèrcit i els paramilitars indonèsis.

Setembre, 17. L' ONU intervé: es calcula que són 200.000 els timoresos obligats a fugir cap a Timor Occidental; uns altres subsisteixen en camps de concentració indonèsis, 7.000 els morts, i tan sols en resisteixen 300.000 a les muntanyes defensades per la guerrilla. Se sumen als més de 200.000 dels últims 24 anys en que ni un sol país, i encara menys l' ONU, van reconèixer Timor Oriental.

**RECONeixEMENT IMMEDIAT DE LA INDEPENDENCIA DE TIMOR ORIENTAL
FORA EXERCIT INDONESI. JUDICI I CÀSTIG ALS GENOCIDES.
RETIRADA DELS "CASCO BLAUS" I QUE
ENTREGUIN L'ARMAMENT AL FALINTIL
SUPORT A LES MOBILITZACIONS D'ESTUDIANTS A INDONESIA:
PROU REPRESSIO,
FORA ELS MILITARS DEL PODER A INDONÈSIA, FORA HABIBIE**

La intervenció de les forces de l'ONU, d'acord amb l'exèrcit indonesi no modifiquen els resultats del genocidi que aquest segon ha portat i segueix portant a terme. Ans al contrari l'aparença de normalitat que es vol donar a la situació amenaça en consolidar la neteja ètnica aplicada sistemàticament les darreres tres setmanes. Les dades són decisives: sobre una població de 800.000 habitants, es compten en 130.000 els deportats al Timor Occidental, en desenes de milers el que estan a camps de concentració a Indonèsia i altres illes, mentre uns 300.000 han fugit a les muntanyes amb la guerrilla, altres 100.000 estan desplaçades per l'exèrcit i sota el seu control. Més del 75% dels pobles de Timor Oriental han estat totalment destruïts segons l'ONU. Es compten entre 10.000 i 25.000 morts,... i les operacions de destrucció de les poblacions continuen després de més de deu dies de presència de les tropes de l'ONU,

Els objectius de les tropes indonèsies eren clars: després d'anys d'assassinats massius i un cop van veure que no podien doblegar la voluntat d'independència dels Timoresos, van decidir capgirar els resultats del referèndum "convertint" en minoria qui era majoria, amb l'extermini i l'èxode massiu de la població que votà independència, substituint-la per una nova. Si aquesta política podia vencer l'oposició de la guerrilla del Falintil i les mobilitzacions de treballadors i joves que pressionaven sobre els governs d'Austràlia, Portugal, la mateixa Indonèsia i arreu, aleshores es podia anular el referèndum i accelerar la política d'extermini que aquest darrers 25. En el pitjor dels cassos i si no podien aturar la independència, aleshores l'acció genocida tenia un segon objectiu: la divisió de Timor Oriental, així ho expressà amb claretat el cap dels paramilitars Eurico Guterres, reservant -obviament per Indonèsia- la zona més rica, els 8 districtes on hi ha els recursos naturals que són propietat de militars proper a Suharto i el petroli.... tant han après de Bòsnia o Kosova!

Amb l'aplicació de l'acord entre l'ONU i el règim indonesi, els genocides són entregats a l'exèrcit indonesi o directament es facilita la seva sortida de Timor Oriental, impeding el seu judici i càstig. Més escandalosa és encara que la Comissió creada per l'ONU per investigar les massacres, que crida l'organització de drets humans del Govern indonesi -presidida per un militar retirat- a prendre part en les investigacions. Es mantenen les tropes indonèsies a Timor-Oriental en nombre de 1.500 per un mes més (de les 15.000 que ofícilament estaven desplegades), mentre es comença a desarmar la guerrilla de les Falintil. Algú creu que aquestes mesures són compatibles amb el respecte del resultat del referèndum?. Masses coses ens recorden Bòsnia o Kosova.

Quines són les tropes de l'ONU que intervenen? Austràlia! La potència zonal eina de l'imperialisme britànic i nord-americà, el primer país que va reconèixer l'ocupació Indonèsia de Timor, l'estat que s'encarrega de l'explotació del petroli, ... posen la guilla a protegir les gallines!. Qui més? Portugal: La vella potència colonial que pactà el referèndum "sota garanties" de l'exèrcit indonesi. Els *gurkas* britànics: forces de pau?. O a EE.UU. que va ser qui autoritzà l'ocupació del Timor per Indonèsia (el president Gerald Ford i Henry Kissinger van visitar Yakarta entrevistant-se

500 anys d'ocupació i lluita i...

... l'esperança posada insurreccions

La història colonial de Timor ens ajuda a entendre la realitat del seu poble i les raons de la seva lluita: un poble que des de fa 400 anys ha estat sotmès a poders colonials de diversos orígens. Al segle XVI, els portuguesos van colonitzar Timor en el procés d'expansió asiàtica de l'imperi. Dos segles més tard els holandesos ocupaven la meitat occidental de l'illa, exceptuant-ne l'enclavament d'Oecusse. Des d'aleshores, mentre els ocupants desagnaven la població i els recursos de l'illa (era el tercer exportador de cafè de l'imperi portuguès),

El 25 d'abril de 1974 la Revolució dels Clavells a Portugal suposava l'inici del desmantellament de l'imperi.

Timor romania en un estat de rebel·lió constant.

En arribar la Segona Guerra mundial, Austràlia va ocupar el territori de Timor est l'any 1942 per guanyar una zona estratègica en l'enfrontament contra el Japó. Els japonesos van respondre amb una brutal invasió de l'illa, i la població va organitzar-se contra els nous invasors: els anomenats "creats" van alinear-se amb les tropes australianes, que poc després van abandonar l'illa; la repressió per part de l'exèrcit imperial japonès va acabar amb la vida del 10% de la població timoresa. Acabada la guerra i derrotades les potències de l'Eix, Portugal va recuperar el poder sobre la colònia, mentre que l'any 1945 es creava la República d'Indonèsia, sobre les fronteres heretades de la colonització holandesa.

A començaments dels anys 70, en el marc de l'emergència de processos de descolonització a tot el món, la resistència contra la metròpoli portuguesa va rebre un nou impuls a Timor

oriental. La unió Democràtica Timoresa (partidària de mantenir certs vincles amb Portugal) i l'Associació de Socialdemòcrates de Timor (que originaria el FRETILIN) van obtenir el suport del 90% de la població. Paral·lelament, el règim indonesi va començar a planificar l'annexió de Timor est recolzant financerament i política el partit integracionista timorès APODETI.

En aquest context, l'impuls definitiu al procés de descolonització portuguès arribà aparellat a les mobilitzacions a la metròpoli mateixa. El 25 d'abril de 1974 la Revolució dels Clavells a Portugal suposava l'inici del desmantellament de l'imperi. . Mentrestant, el règim indonesi encapçalat des del 1965 pel sanguinari dictador Suharto, ultimava l'ocupació de Timor est d'acord amb Austràlia, Portugal i els EUA. Al setembre el primer minstre australià va reunir-se amb Suharto a Java i va accedir a l'annexió i poc després el general Alí Murtopo, cap d'Operacions Especials del govern indonesi, va visitar Lisboa i va acordar el pla d'ocupació.

Aleshores, a Timor Oriental el FRETILIN ja havia començat els programes d'alfabetització de la població i havia construït les primeres cooperatives. El juliol de 1974 van celebrar-se unes eleccions, i el FRETILIN va obtenir el suport del 55% de la població. Davant d'aquest fet, la UDT va intentar dur a terme un cop d'estat que va obrir un període de guerra interior, agreujada amb la campanya de desestabilització per part del règim indonesi per aconseguir un pretext per a la invasió. Davant de la creixent pressió de l'exèrcit indonesi i la indiferència de l'ONU per la seva causa, el FRETILIN va decidir proclamar unilateralment la independència de Timor oriental, el 29 de novembre de 1975. Immediatament la UDT va proclamar l'annexió a Indonèsia, cosa que esdevingué el pretext pel qual el 7 de desembre Indonèsia llancés un atac massiu contra Timor oriental. El dia abans el president dels EUA, Ford, i Kissinger havien visitat Jakarta avalant l'ocupació. Des d'aleshores entre 15 i 20.000 indonesis van ocupar aquesta petita zona de Timor. Començava un període de brutal repressió, però la resistència timoresa continuava lluitant

en dues

Militars indonesis: els gendarmes dels interessos imperialistes a la zona.

L'1 d'octubre de 1965 un cop militar duia al poder a Indonèsia el general Suharto. Amb el suport de l'imperialisme, especialment el nord-americà, s'instal·lava en aquest arxipèlag asiàtic una *camarilla* militar amb la tasca de preservar aquesta àrea, rica en matèries primeres –petroli, gas natural, minerals...- i de summa importància estratègica, de "l'avenç comunista". Contra una heroica resistència que va costar més de 500.000 morts, els militars colpistes van imposar llur dictadura.

Des d'aleshores els militars indonesis, amb la família Suharto al cap, van esdevenir el grup dominant en totes les àrees econòmiques, financeres i propietats de terres. Mitjançant el control de les Empreses Estatals i privades –presidides per militars- i els contractes amb l'Estat i les multinacionals, els militars van aconseguir grans beneficis per a ells i per a les multinacionals.

Durant anys l'enriquiment dels militars indonesis, llurs atrocitats a l'interior d'Indonèsia o la invasió de Timor Lorosae no va suposar cap impediment perquè les grans potències imperialistes, allò que eufemísticament ara s'anomena "comunitat internacional", enfortissin amb armes i "inversions" la dictadura militar.

Serveixi com a exemple el fet que el Govern nord-americà és des de fa dues dècades el principal subministrador d'armes a Indonèsia, ell fou qui va proveir el 90% de les armes utilitzades després de la invasió de Timor. En ple auge del genocidi els nordamericans va vendre armament per valor de 112 milions de dòlars; els anglesos van vendre 48 avions de combat Hawk i fins i tot emmig de la crisi actual el govern de Tony Blair manifestava les seves reticències a cancel·lar el lliurament de 16 avions Hawk.

Les grans potències custodiaven així llurs inversions a l'àrea. En els moments de "tensió més gran" entre Lisboa i Jakarta (1997-1998) 15 països europeus, amb Gran Bretanya al capdavant, tenien inversions a Indonèsia per valor de més de 42.000 milions de dòlars.

Més enllà de la demagògia de rigor, per l'anomenada "Comunitat internacional" per sobre de cap altra consideració hi havia, i avui continua essent-hi, la preservació dels interessos imperialistes a la zona.

La invasió de Timor-Leste l'any 1975 responia tant a les necessitats econòmiques i polítiques de la dictadura indonesisa com a les de l'imperialisme mateix que veien amenaçada l'estabilitat de la zona i el seu accés al petroli i a la resta de matèries primeres, per l'avenç del moviment d'alliberament nacional que el procés de revolució del 25 d'abril portuguesa encoratjà. El moviment d'alliberament nacional *maubere* amenaçava d'esdevenir un perillós exemple per a un país, Indonèsia, conformat per més de 13.000 illes i 100 nacionalitats que vivia sota una dictadura

que saquejava el país, assassinava i condemnava a la misèria als treballadors i al poble. Un país que des de la descolonització mateixa l'any 1949 ha necessitat sempre els militars per a contenir el moviment de masses i preservar la seva "unitat nacional".

Per als militars indonesis i les multinacionals el valor de Timor Lorosae es mesura en primer lloc amb les riqueses naturals com el cafè –classificat entre els cinc millors del món-, amb els jaciments de petroli considerats entre els 10 més grans del món; amb les explotacions de marbre i altres minerals...

Que serveixi com a exemple assenyalar que el monopoli del cafè és en mans de l'empresa PT DENOK que dirigeix el general Murdani; els 370 milions de metres cúbics d'explotació de marbres es troben en mans d'una de les filles del General Suharto¹, la construcció de ponts és controlada per la Sra. Tien Suharto i les carreteres pel general Ponimani. Les reserves petrolíferes són explotades per multinacionals americanes, angleses i holandeses. Tal com escrivia l'editorialista d'un diari portuguès "A Timor, els americans tenen petroli, els generals indonesis el cafè, i la família Suharto els marbres. És ben clar que, així, les coses havien d'acabar entre els trets i la hipocresia"².

El 7 de desembre de 1975 es produïa la invasió indonesisa a Timor. Un dia abans el president nordamericà Gerald Ford i el Secretari d'Estat Henry Kissinger van ser a Jakarta donant llum verda als plans del dictador Suharto. El govern portuguès declarava per boca d'un alt representant. "Timor només pot tenir una solució: mantenir-se lligat a Portugal o integrar-se a Indonèsia"³. Gairebé un any després de la intervenció i amb milers de morts el general Moraes de Silva, enviat presidencial portuguès a Indonèsia, declarava "que ja no hi havia cap disputa entre ambdós països"⁴. Dos mesos abans de la invasió (15-X-1975) el Comitè Australià-Indonesi de Negocis (AIBC), format per les principals companyies australianes, referent-se a Timor Lorosae acordava fer "una ferma recomanació, per cert temps, al govern australià perquè faci un reconeixement tàcit de la integració a Indonèsia"⁵ El gener de 1978 Auastràlia va reconèixer oficialment l'annexió efectuada per Indonèsia i el 1989 signava un acord amb Jacarte per al repartiment del "Timor Gap" (el Mar del Timor on es troben els jaciments petrolers) i rubricava l'any 1996 amb la dictadura indonesisa un "acord de cooperació en matèria de seguretat".

1 Setmanari Expresso, Portugal, 16-IX-99

2 Editorial del "Diário Económico", Portugal, 11-IX-99

3 Almeida Santos, ministre del PS en declaració a l'ONU, desembre de 1975

4 *Timor una història oculta*, John G. Taylor Bertrand editora, pàg. 153

5 Idem, pàg. 156

(Fragment de la declaració del Secretariat Internacional de la LIT-CI)

La revolta de maig del 98, amb la caiguda de Suharto, va suposar l'esperança en la fi de l'ocupació indonèsia

Una veu de la

El 14 de setembre passat LI va organitzar, amb els companys d'ADAI la trobada d'Estebao Cabral, membre de Consell Nacional de Resistència del Timor-Est, amb els representants dels sindicats de Catalunya. Es tractava d'intentar organitzar la campanya de suport material i polític a la resistència seguint el treball dels sindicats portuguesos i australians. En el pla material, el CNRT sol·licitava que l'ajuda es canalitzés des de les organitzacions de treballadors d'ambdós països. En el vessant polític, calia exigir el reconeixement de la independència des dels ajuntaments fins al govern espanyol, a qui a més s'havia de fer comprometre en deixar d'invertir i de vendre armes a Indonèsia (l'Estat Espanyol és el quart exportador d'armament i el sisè inversor a aquest país). Així, la resistència timoresa intenta aconseguir la solidaritat de totes les organitzacions de treballadors de tot el món. Des d'aquí cal fer tot el possible per contestar la seva crida. També vam polemitzar amb ell, tan personalment, com a la plataforma d'organitzacions i partits, amb les expectatives del CNRT en una intervenció de l'ONU, posició que, amb tot, no queda reflectida a l'entrevista, com tampoc a les seves reunions amb els sindicats.

En començar l'entrevista, Estebao va resumir-nos les darreres informacions que li havien arribat de Dili: la guerrilla timoresa, el FALINTIL, estava protegint 300.000 refugiats a les muntanyes, mentre que la resta de la població es trobava en camps de concentració sota control de l'exèrcit indonesi, que no els subministrava aigua ni aliments. En aquesta situació, els darrers membres de la missió de l'ONU havien abandonat la zona davant de la intensificació de la campanya de neteja ètnica.

LI.- Com s'organitza la resistència al Timor Oriental des de l'ocupació indonèsia de l'any 1975 fins a ara?

Estebao Cabral- La resistència timoresa s'estructura en tres grans organitzacions: el front armat, el front diplomàtic i el front polític-clandestí. La resistència clandestina va desenvolupar-se molt a partir de l'any

89, quan la repressió i les captures van obligar que s'optés per aquesta tàctica. La principal funció de la resistència clandestina és canalitzar la informació i mantenir el contacte entre la resistència armada i la diplomàtica., i també organitzar boicots clandestins; és una activitat molt perillosa. Des de l'any 1981 fins ara la resistència armada sempre ha practicat una

...a majoria recolza la resistència. Això explica el resultat del referèndum: 78.5% a favor de la independència.

*Estebao Cabral*¹

La seva activitat política comença a la Universitat l'any 1974, abans de la revolució dels Clavells a Portugal, la metròpoli en aquells moments. Va treballar en les campanyes d'alfabetització i sanitària. Entre 1975 i 1979 fou detingut i empresonat per l'exèrcit indonesi a la presó de Quelicai, acusat per les seves activitats polítiques. Quan tornà a Dili, va participar en les activitats clandestines contra l'ocupació indonèsia. L'any 1.986 va haver d'exiliar-se a Lisboa. Fins el 1.990 fou el secretari d'organització de la joventut entre els refugiats timoresos. L'any 1.990 va anar a Anglaterra, on va completar els estudis de Relacions Internacionals, és editor d'una publicació sobre Timor Oriental i representant del Fretilin a Gran Bretanya. Actualment és membre del Consell Nacional de la Resistència Timoresa (CNRT) i representant oficial d'aquesta organització per a Gran Bretanya i el Nord d'Europa.

guerra de guerrilles perquè nosaltres comptàvem amb un grup més o menys entrenat pels portuguesos abans de la invasió indonèsia; és així com ens defensem. La resistència clandestina compra les armes a les tropes indonèsies mateixes; es diu que "els indonesis compren les armes a altres països i nosaltres lluitem amb elles". El treball del front clandestí consisteix també, en un context d'ocupació militar per part indonèsia, en transmetre la política del partit i informar dels drets i els deures de la població, i dur a terme campanyes de sensibilització i defensa dels drets laborals dels treballadors timoresos, brutalment explotats per les multinacionals. Molta gent treballa pel govern indonesi per a poder sobreviure, però la majoria recolza la resistència. Això explica el resultat del referèndum: 78.5% a favor de la independència. Cal que tinguem en compte que el govern de Habibie va traslladar població indonèsia equivalent al 20% de la població de Timor-est a fi de canviar el sentit de la votació.

resistència

LI- Com definiries les condicions laborals a Timor-est?

E.C.- Per posar-vos un exemple, un treballador de Nike o Reebok ha de produir com a mínim 25 parells

...un treballador de Nike o Reebok ha de produir com a mínim 25 parells de sabates al dia, i el seu salari diari és d'un 1 dòlar, mentre que aquestes sabates es venen a occident per 35 dòlars el parell.

de sabates al dia, i el seu salari diari és d'un 1 dòlar, mentre que aquestes sabates es venen a occident per 35 dòlars el parell. La majoria de treballadors de les multinacionals són dones i nens, que es troben en condicions infrahumanes. Una membre del sindicat no oficial va ser capturada per la policia i assassinada per haver reclamat els seus drets. A Timor, es fa molt perillós, com a Indonèsia, enfrontar-se als sindicats oficials del govern, que no tenen res per reclamar.

LI- Com es va arribar a la celebració del referèndum per la independència?

E.C.- L'any 1975 nosaltres vam proclamar unilateralment la independència de Portugal. Però, tres partits timoresos -el Partit Monàrquic, el Partit dels Treballadors (que de fet representa la burgesia),

El desembre de 1975 Indonèsia va envair Timor-est, recolzant-se en els grups favorables a la integració, que només ha estat reconeguda per Austràlia.

la Unió Democràtica de Timor (el principal partit de la dreta)— van proclamar alhora l'annexió a Indonèsia. El desembre de 1975 Indonèsia va envair Timor-est, recolzant-se en els grups favorables a la integració, que només ha estat reconeguda per Austràlia. Des

d'aquest moment nosaltres vam començar una campanya contra l'ocupació indonèsia i per la celebració d'un referèndum per l'autodeterminació.

LI-Hi ha algun contacte entre la resistència timoresa i els moviments que s'enfronten a la dictadura a Indonèsia?

E.C.- Hem tingut contactes amb ells, sobretot des del 94, quan hi havia una oposició molt forta encapçalada pel Partit Democràtic, que estava duent a terme campanyes molt importants a favor de l'autodeterminació de Timor-est. Els seus líders van a anar a la presó per traïció al règim indonès. Van publicar tres revistes sobre l'economia indonèsia i els efectes que tenia sobre aquesta la repressió a Timor. El govern va clausurar aquestes publicacions i va empresonar els editors. Sempre hem recolzat els moviments d'oposició a Indonèsia. Per això som contraris a dur a terme bombardejos sobre Jakarta.

LI-Com podem recolzar la resistència timoresa?

E.C.- L'ajuda material es pot canalitzar a través dels sindicats portuguesos i australians, que tenen mecanismes per a fer-nos arribar l'ajuda. Necessitem aliments i medicaments. Des del punt de vista polític caldria dur a terme mobilitzacions recolzant el respecte als resultats del referèndum..

Les nostres

crítiques al CNRT

La lluita per la independència nacional i contra l'ocupació indonèsia fou assumida pel **Front Revolucionari de Timor Leste Independente** FRETILIN¹ fins a mitjans dels anys 80. La sanguinària repressió del règim indonès, la tortura, la persecució en massa, i fins i tot la instauració en alguns llocs del treball esclau², no va aconseguir posar fi amb 24 anys a la resistència heroica del poble maubere.

Però, els cops repressius contra els seus principals quadres, la crisi del moviment maoïsta, la caiguda dels règims estalinistes van dur la direcció del FRETILIN cap a un procés de socialdemocratització pel qual van desaparèixer totes les antigues referències obreres i pageses. La direcció política del poble maubere va reduir les FALINTIL (la guerrilla armada)³ a un component secundari i va encaminar el procés cap a l'acció diplomàtica, cap a "una sortida negociada". Així va néixer el Conselho Nacional da Resistência Timorese (CNRT).

A mitjans dels anys 90 l'ascens del moviment estudiantil i la crisi emergent del règim de Suharto van dur l'imperialisme a apostar per la via d'encaminar l'ascens cap al marc de la solució negociada. No és pas casual que fos l'any 1996 que es concedí el Nobel de la Pau a Ramos Horta i al Bisbe Ximenes Belo.

Des d'aleshores l'estratègia del CNRT amb el seu màxim líder al capdavant, Xanana Gusmão, ha estat l'acord amb l'imperialisme, particularment el portuguès, una política que va acabar concretant-se en els acords de Nova York.

Amb aquesta orientació el CNRT va reduir la guerrilla a la inacció, desautoritzà les iniciatives espontànies d'autodefensa armada desenvolupades per la població deixant el pas lliure als plans genocides dels paramilitars

... l'estratègia del CNRT amb el seu màxim líder al capdavant, Xanana Gusmão, ha estat l'acord amb l'imperialisme,...

indonèsis. En plena ofensiva genocida Xanana Gusmão declarava: "Jo sé que els soldats indonèsis dispararan contra tot i contra tothom. Demano a tothom que no reaccionin"⁴. El dirigent del CNRT expressava així no només més confiança en la "comunitat internacional" que en la lluita heroica del seu poble, sinó que, a més, el deixava indefens davant de la barbàrie dels AITARAK⁵

Davant de la legítima sol·licitud de justícia i càstig als assassins que s'aixequen arreu de Timor Lorosae el President del CNRT diu: "Abracem-nos, premem les mans en una cadena impossible de trencar de fraternitat i d'amor (...) Perquè hi hagi una reconciliació efectiva decretarem

una amnistia general per a tothom, sigui quin sigui el crim polític que hagi practicat fins al present (...) Ara amb vistes a l'estabilització en el període que ve, el Govern de transició farà atenció particular en la inserció dels timoresos que actualment estan integrats al TNI, POLRI i als grups paramilitars, amb vistes a llur formació i entrenament perquè puguin integrar-se amb altres ciutadans al cos de policia timoresa tornant així a la protecció de l'ordre i la seguretat dels ciutadans"⁶. Cap càstig als genocides, ans al contrari quan se'ls promet impunitat i un lloc a les futures forces de l'ordre. Als lluitadors del FARINTIL, al contrari, ni tantsols se'ls garanteix això, per als combatents resta "l'agraïment etern" i "accions amb l'objectiu de llur reinserció econòmica i social"⁷

La declaració programàtica del CNRT és un al·legat per l'economia de mercat i per "animar el capital estranger" oferint-li no només respectar tots els contractes que la dictadura va firmar amb les multinacionals per a saquejar Timor Lorosae, sinó "crear Zones Franques industrials...", "desenvolupar un centre financer modern", "Llei específica que protegeix la inversió nacional i estrangera. Igual que allò que fa la Banca internacional, l'Estat protegirà per llei el sigil bancari". "L'Estar de Timor Lorosae sol·licitarà la seva adhesió al Fons Monetari Internacional i a les institucions del Banc Mundial...". Un programa destinat a oferir a les multinacionals dos paradisos, el de les matèries primeres i fonts energètiques per saquejar i el fiscal per eludir tots els impostos que calgui.

Difícilment l'imperialisme trobarà tantes facilitats per a controlar políticament i militar una zona i expoliar les seves riqueses. Quan la crisi de l'antic règimen militar indonès i l'ascens de masses posava greus problemes a l'imperialisme, la direcció timoresa fa un pas endavant situant-se com a garant de l'estabilitat. La política de la direcció del CNRT amenaça de reduir Timor Lorosae a un altre enclavament militar imperialista i converteix dècades de sacrifici i morts en un viatge des de la lluita per la independència d'Indonèsia fins a l'entrega i dependència de l'imperialisme.

(Fragment de la declaració del Secretariat Internacional de la LIT-CI)

¹ Fundat el 12 de setembre de 1974 es constituí a fi de **lluitar per la independència** de Portugal, té com a origen i direcció un grup maoïsta

² *Timor una historia oculta*. John G. Taylor Bertrand editora, pàg. 16

³ Forces Armades d'Alliberament Nacional de Timor de l' Est.

⁴ Setmanari "Expresso", Portugal 11-IX-/99.

⁵ És el nom de la milícia criminal proindonèsia.

⁶ Transcripció integral del document presentat per Xanana Gusmão a Jakarta, titulat "Es l' hora de construir. Reconciliació, unitat i de desenvolupament nacional dins el quadre de la transició". Diario de Noticias, Portugal

⁷ idem

"L'amic" imperialista

Altra vegada, el genocidi timorés ha generat entre les organitzacions del moviment obrer i de masses la polèmica de la intervenció de "forces de pau" de l'ONU, diferenciant-les de la intervenció de l'OTAN. La nostra oposició a tota intervenció d'aquest organisme –com a tota intervenció de l'OTAN- rau en el caràcter que tenen i els interessos que defensen al servei del dòlar en detriment dels drets i les vides humanes. Creiem que qualsevol crida a una intervenció seva, és el paraigües que els legitima per a posar fi a la resistència dels pobles, els facilita col.laborar amb genocides o aplicar directament els pitjors crims contra la humanitat –Srebrenica-, a més d'alimentar la imatge que els correspon el monopoli de les armes al servei de la "pau", en lloc de desacreditar la seva política criminal contra els pobles i les revolucions, així com el seu legítim dret, el dels explotats i oprimits, a armar-se com a únics valedors de la pau autèntica. Ho demostra la història.

ONU i OTAN: nascudes per aixafar

"L'ordre" a Europa a la fi de la II Guerra Mundial va decidir-se als acords de Ialta, Postdam i Teheran en què Churchill, Roosevelt i Stalin van repartir-se el continent europeu en àrees d'influència. La Unió Soviètica controlaria l'est, mentre que les potències occidentals -sota el predomini dels EUA.- controlarien l'oest i el sud. Per aplicar aquests acords la burocràcia del Kremlin imposà, amb l'Exèrcit Roig, uns règims a l'Est calcats –però subordinats- al règim estalinista de l'URSS. Al l'oest encara era més difícil, els Estats capitalistes com França o Itàlia estaven destruïts i el poder es trobava en mans de la resistència socialista i comunista. El paper dels P Comunistes fou determinant en el desarmament de les milícies i la reconstrucció dels estats burgesos, integrant-se als governs: la traïció a les aspiracions revolucionàries d'aquells que havien donat la vida contra el feixisme fou el preu que van pagar els PC's per a complir les ordres de Stalin.

Van formar-se dos blocs militars: el Pacte de Varsòvia a l'Est i l'OTAN a l'oest europeu i EUA. Durant les dècades següents els blocs militars no van ser pas les forces de xoc entre els blocs sinó les forces d'ordre intern de cada bloc. Així, mentre l'OTAN controlava els interessos imperialistes, el Pacte de Varsòvia va aixafar alçaments obrers com a Hongria (1.956) o Txecoslovàquia (1968).

L'ONU va néixer a l'escalf dels acords de Ialta i Postdam per a imposar a la resta del món els acords de les potències guanyadores a la guerra (EUA, Gran Bretanya, França i URSS) i particularment, l'hegemonia ianqui. Les converses prèvies entre Roosevelt i Churchill o entre aquest darrer i Stalin de la Declaració de l'Atlàntic (1941), de les Nacions Unides (Washington, 1942), de Moscou (1943) i el pla de l'organització de Dumbarton Oaks (EUA, 1944), van culminar a la mateixa Conferència de Ialta amb la crida a la conferència constituent de l'ONU a Sant Francisco l'any 1945. Van ser aquestes potències que, amb Xina, van reservar-se un escó permanent i el dret de vet al Consell de Seguretat que és l'òrgan executiu en matèria política.

Qui pot doncs esperar que allò que va néixer per a aixafar els pobles i les revolucions en funció del benefici imperialista, en sigui ara el defensor per damunt de la

lògica del benefici? Qui espera que una hipotètica "reforma" que eliminés el pes del Consell de Seguretat i el posés en mans de l'assemblea general formada pels governs de torn de cada país, canviaria les coses? Quina garantia d'actuació "humanitària" i a favor dels pobles oprimits tenen Aznar, Menem, Fujimori, o Habibie? Quina és la garantia "humanitària" dels "cascos blaus" quan comparteixen el casc amb la Legió espanyola -coneguda pels seus actes contra

els musulmans de Ceuta i Melilla- amb els gurkes britànics - famosos per llurs "proeses" amb arma blanca a les Maldives Argentines- que han desembarcat a Timor? Per llur raó de ser mateixa són allò oposat a la lluita dels treballadors i els pobles: l'ONU i l'OTAN neixen agafades de la mà com les institucions imperialistes encarregades d'enfrontar-s'hi, ja sigui de paraula, amb el dòlar o els tancs.

Ha plogut molt....

I els fets demostren que els canvis no han fet res més que aprofundir el caràcter imperialista de l'ONU: ha plogut sobre mullat. Arrel del conflicte de Suez, una resolució "democràtica"

de l'assemblea general de febrer de 1957 va autoritzar l'establiment d'una força d'emergència, l'UNEF, els soldats de la qual –cedits pels exèrcits dels països membres– es van conèixer com a “cascos blaus”. Un conflicte simbòlic, perquè era el desplaçament definitiu de l'antic colonialisme franco-britànic a l'imperialisme ianqui, amparat pels... “cascos blaus”.

Paral·lelament, els EUA van intervenir a molts països amb l'equiescència (Corea, 1950) o el silenci de l'ONU (Guatemala, 1954; el Líban, 1958). No va ser pas diferent a la República Dominicana (1965), Bolívia (1967), Vietnam (a partir de 1963)... Quan van haver-hi “crítiques” van ser paper mullat, com a les agressions a Líbia o Panamà (1964), la francesa a Nova Caledònia (1986) ... O van servir perquè l'ONU tingués les mans lliures per acabar la feina imposant després “plans de pau” que legitimaven la força de les armes: condemna als EUA per llur actuació a Nicaragua i, posteriorment, impuls de la “reconciliació” amb la mateixa “contra” l'any 1990; resolucions condemnant Israel, alhora que impulsava els acords de pau perquè el poble palestí acceptés “l'autonomia” de les zones ocupades en lloc de la sobirania, 1989. Seguint sempre el dictat del dòlar, l'efecte de la condemna a la invasió iraquiana de Kuwait, fou diferent, permetent la conformació d'una força internacional que massacrés el poble iraquí (1990) i ara beneeix els recents bombardejos (1999).

El mateix caràcter van tenir les intervencions militars de l'ONU en defensa dels interessos occidentals: el Congo (1960-64), Biafra (1967-70), la 3ª guerra àrab-israeliana (1967, cascos blaus al Sinaí, després que l'ONU hagués permès la consolidació de l'estat d'Israel els anys 1948 i

en lluita: Bòsnia no fou reconeguda fins que, malgrat l'ONU, va sobreviure el genocidi i va signar Dayton; Kosovo; el Kurdistan; el Sàhara i Palestina encara són negats com a estats plens i només se'ls reconeix com a “observadors”; i encara avui no ha reconegut Timor Est...

Ben al contrari, els prolegòmens de la intervenció de l'ONU han passat per embargaments d'armes que impossibilitessin la defensa i els lliuressin inerts a llurs botxins. El cas més esgarrifador per la claredat, és el de Bòsnia, on directament van col·laborar amb el desarmament, el genocidi i la neteja ètnica deixant com a símbol de la seva política els 10.000 desapareguts de Srebrenica. I després de la seva intervenció la partició territorial legitimant la força de les armes per prendre les zones més riques i productives als amos i deixar-les en mans de llurs genocides.

La millor cosa que els pot passar als pobles és que els cascos blaus no siguin a temps d'intervenir, com els va passar al Zaire, on no van poder impedir la insurrecció que va derrocar Mobutu, tot i la urgència francesa per actuar “humanitàriament” en defensa ... dels seus diamants!

La caiguda del mur de Berlín i “el nou ordre”

L'arribada de Gorbatxov al Kremlin va marcar la decisió de l'aparell estalinista d'emprendre el camí per restaurar el capitalisme. Però el moviment de masses va aprofitar -no només a l'URSS sinó a tot l'Est- les esquerdes que deixaven els aparells estalinistes debilitats. La clau de l'enfonsament dels règims de l'Est va precipitar-la el moviment de masses de l'anomenada República Democràtica Alemanya, imposant la reunificació alemanya. El símbol: la caiguda del Mur de Berlín l'any 1.989. L'Est europeu i l'exURSS són sacsejats per moviments, sense que existeixi cap força d'ordre capaç de sotmetre'ls -Romania, Albània, exIugoslàvia, Txetxènia –o avui Daguestan-.

En altres zones del globus, el buit deixat pel pes de l'aparell estalinista als moviments d'alliberament, s'omplí amb altres direccions que, com els islamistes, van agafar-los les banderes dels oprimits per enfrontar-se a l'imperialisme. La diferència amb el període anterior a la caiguda del mur no és que siguin més o menys radicals -les propostes d'intervenció de l'OTAN o l'ONU, o els termes de moltes negociacions ho demostren- sinó que s'escapen del control dels vells aparells lligats pels acords amb el Kremlin. Com que a més, la “globalització” impulsa la lluita contra plans de fam i misèria, l'imperialisme es troba en la necessitat d'actualitzar les seves formes més contundents d'estabilitzar les situacions i tallar d'arrel qualsevol veleïtat popular.

Aprofitant la guerra de Kosovo l'OTAN decideix resoldre el buit de poder creat per la dissolució del pacte de Varsòvia, i, alhora, ampliar l'àrea d'actuació. A la commemoració del 50è aniversari, l'OTAN va definir la seva nova filosofia, que traduïa en un paper allò que ja s'estava executant als Balcans: l'OTAN nova força de “l'ordre” a l'Est i sota control dels EUA. Les resistències franceses contra el predomini nordamericà van haver de callar, com les italianes i alemanyes, totes potències amb interessos directes a la zona. Rússia passa a jugar un paper totalment subordinat. Els EUA van imposar la seva llei i seguint el compàs de les bombes i les claudicacions de les potències europees, el

El general Cosgrove, a la Izquierda, conversa con el general indonesi Sychuantri tras su visita ayer a DSU

1956), el Líban (1978), el tardà reconeixement de la independència de Namíbia (1990) o del referèndum del Sàhara (l'any 1991 després d'haver recolzat el Marroc en la seva política expansionista i d'extermini que havia expulsat els saharauis), l'impuls de la signatura de la pau a Cambotja (1991) i la del Salvador, amb el desarmament de la guerrilla.... Tot això afegit a la negativa de reconeixement de pobles sobirans que ja han expressat la voluntat de tenir un estat independent, cosa que els permetria enfortir la defensa i els donaria drets internacionals que reforçarien el poble

dòlar seguia el curs ascendent mentre l'euro tot just estrenat cedia. També al centre d'Europa els EUA augmenten llur poder i es disposen a recolonitzar l'Est i els rics jaciments del Caucas. És el "nou ordre europeu" a què apel·la Clinton en el tancament de la reunió de l'OTAN.

Entre els objectius nous de l'OTAN hi ha els d'intervenir davant de: "...crisis regionals a la perifèria del territori de l'Aliança, que podrien evolucionar ràpidament. Alguns països, a dins o al voltant de la regió euroatlàntica, afronten greus dificultats econòmiques, socials i polítiques, les disputes territorials, la insuficiència o el fracàs dels esforços reformistes, les violacions dels drets humans i la dissolució dels estats pot introduir inestabilitat local o fins i tot regional. Les tensions que en resultessin poden provocar crisis que afectin l'estabilitat euroatlàntica..." Tota una declaració de guerra als pobles i els treballadors "perifèrics" de l'exURSS o del nord d'Àfrica: atenció als pobles que lluitin contra l'opressió i "qüestionin estats" o creïn "disputes territorials" com els kurds!, atenció als treballadors que resisteixin contra els "esforços reformistes"!.. perquè tots ells poden "provocar crisis que afectin l'estabilitat euroatlàntica"... i l'Atlàntic s'amplia primer més enllà del Nord, després, fins més enllà del Pacífic, i tot el globus, resta immers en la zona d'actuació de l'OTAN com avui Colòmbia...és la façana militar que acompanya la globalització econòmica i "el nou ordre" imperialista perquè l'empobriment progressiu a què el capitalisme sotmet les àmplies masses del planeta provocarà sense cap dubte reaccions cada vegada més dures contra el seu "ordre".

Però l'ONU no va morir-se amb el reforçament de l'OTAN com a gendarme, sinó que continuen complementant-se. No es va necessitar l'OTAN a Timor per mantenir a resguard l'estabilitat i els interessos polítics i econòmics occidentals. És l'ONU qui fa arribar al món el cínic missatge que fins i tot estant com està "compromesa" amb la "pacífica solució" de la lluita d'un poble, no té cap inconvenient de ser còmplice de la seva massacre perquè el petroli i el café es mantinguin a mans dels dels genocides. I tots aquells que clamant per la intervenció es queixaven de la lentitud, ara veuen com Clinton està d'acord amb ells assegurant que l'OTAN hagués estat més ràpida i eficaç... perquè segurament s'hagués encarregat de completar la massacre amb els estudiants indonesis que s'enfronten a Habibie....

No hi ha volta de full, qualsevol argument que faciliti o estimuli les il·lusions en els organismes imperialistes es gira contra aquells que el sostenen i costa milers de vides als treballadors i pobles que els pateixen. Les lluites seguiran però la sang dels lluitadors d'ara esperem que ens duguin a confiar només en la pròpia lluita, nacional i internacional, sense cap il·lusió en aquells que es van organitzar per combatre'ls.

Timor... Kosova

Com dues gotes d'aigua

L'actuació de l'imperialisme a Timor-est té conseqüències tan greus com a Kosova. No es pot seguir defensant la idea que es tracta d'un altre "error" de la "comunitat internacional". Les intervencions estan ben planificades i responen a objectius ben clars:

1

La intervenció arriba després de dècades de suport polític, econòmic i militar als règims dictatorials contra els quals s'alcen els pobles: Milosevic i Suharto –com el seu successor– eren els homes dels EUA a llurs països. Tots dos van rebre ajudes milionàries de l'FMI. Acabada la intervenció, l'imperialisme paga llurs serveis deixant impunes els responsables polítics i militars dels crims.

2

La neteja ètnica no s'atura, sinó que s'accelera amb l'arribada de les tropes internacionals. Els moments més durs a Kosova van produir-se durant els bombardejos de l'OTAN; a Timor, deu dies després de la intervenció no s'ha posat fi a les massacres.

3

La intervenció legitima les fronteres de la neteja ètnica imposant particions formals o *de facto*. A Kosova, la zona nord de Mitrovica es troba en mans dels serbis: es tracta de la part més rica del país (mina d'or, refinaria de petroli, recursos hidràulics...). Exactament el mateix que ara proposen els militars indonesis.

4

La intervenció és el primer obstacle per la independència. L'arribada de les tropes imperialistes és sinònim del començament d'una ocupació que dura anys i que nega als pobles el dret a decidir llur futur. L'ocupació vol garantir la desarticulació de les organitzacions de resistència, començant per imposar el seu desarmament. Solana ha reiterat recentement que la independència de Kosova no està plantejada. Les Falantil seran, com va ser-ho l'UÇK, el primer objectiu a desarmar per part de les forces de l'imperialisme. Així l'autodeterminació esdevé un terme buit de sentit.

5

Després de la intervenció s'aprofundeix la misèria. A Kosova tota la infraestructura industrial i els recursos naturals estan ocupats per l'OTAN i en mans de l'ONU, que ja ha iniciat els processos de desmantellament i privatització. Austràlia ja controla el 40% de l'explotació petrolera de Timor-est... i ningú no ha qüestionat les propietats de Suharto i la resta de militars indonesis a l'illa.

...i l' estat espanyol

El capital espanyol també té els seus negocis a Indonèsia. El 1996, Repsol va extreure 6,1 milions de barrils de petroli i 8.057 peus cúbics de gas natural. Seat, Huarte, Sol-Melià... també hi són representats. Però sobretot, Espanya és el 4º venedor d'armes a Indonèsia. Només entre el '94 i el '95, i segons xifres oficials varen ser 4.240 pistoles, municions i cartutxos per valor de més de 230 milions de ptes. L'any següent varen ser 6 avions C-212 venuts per CASA per valor de 10.000 milions. I al següent, CASA es va associar amb una aeronàutica indonèsia (Industry Pesawat Terban Nusantara -IPTN) per fabricar avions de transport militar CN 235, i el principal accionista de l'aeronàutica indonèsia és l'actual president, Habibie

(Extret del Dossier sobre Timor Oriental, n.1 de la Plataforma Cívica de Suport a Timor Oriental).

... les xifres indonèsies

El 40% dels recursos de Timor estan controlats per Suharto, el 30% pel seu gendre, el general Prabowo, i a més són propietaris altres militars del règim. Tant el cafè, com el marbre i el sandal eren exclusivament controlats per militars. A banda, dels negociats amb el petroli dels quals no tenen l' exclusiva.

Els "humanitaris" interessos australians

La principal preocupació australiana es econòmica: l'exploració, conjuntament amb els seus socis indonesis, de les reserves de petroli de Timor Gap, una de les més riques del món.

El 1978, el govern de Malcolm Fraser va reconèixer *de facto* la invasió indonèsia a Timor-est, a la vegada que iniciava els treballs de perforació a les zones reclamades per Indonèsia -Txallis i Jabiru-, i Timor Gap. Aquest mateix any, va reconèixer *de jure* la invasió, iniciant immediatament les negociacions sobre Timor Gap. Quan el govern australià va reconèixer finalment la integració l'abril del '85, es va establir una zona de desenvolupament conjunt, i el setembre del '88, la "zona de cooperació" que va dur a la firma del Tractat el desembre del '89. Pel Tractat de Timor Gap, 12 multinacionals australianes, japoneses, ianquis i britàniques tenen contractes d'extracció. La resistència timoresa l'ha denunciat com a il·legal. Entre el '86 i el '91, Austràlia va ingressar 31 milions de dòlars australians per vendes de concessions a les companyies petroleres.

(Extret del Dossier sobre Timor Oriental, n.1 de la Plataforma Cívica de Suport a Timor Oriental)

L'Oncle Sam

Pels EUA, un dels aspectes més importants és estratègic per controlar els estrets de Ombai i Wetar com a connexió per llurs submarins entre l'Índic i el Pacífic. No obstant, amb els nous acords de la Llei del Mar, aquests estrets quedaven com part de la jurisdicció indonèsia, i només les "bones relacions" possibilitaven el pas a països estrangers. Tant l'administració de Ford (1974-76) com la de Carter (76-80) varen donar tot el suport a Indonèsia, facilitant el 90% de les armes utilitzades per la invasió a Timor. L'assistència militar ianqui va pujar de 83 milions de dòlars el 1975 a 146 milions el 1982

(Extret del Dossier sobre Timor Oriental, n.1 de la Plataforma Cívica de Suport a Timor Oriental)

Per a l'elaboració d'aquest suplement, a més de les fonts citades, s'han utilitzat els materials facilitats pels companys de la LIT-CI de Portugal i Austràlia

comptes

Les del poble timorès

1975 **688.771 hab.**
1975-79 fam i massacres-200.000 hab

L' elevada taxa de natalitat (2%) es "frena" amb esterilitzacions forçades i des del 80 amb l'ús extensiu de l'anti-conceptiu Depo Provera -retirat del mercat a occident- amb finançament del Banc Mundial. Alxí, arriben al

1999 (referèndum) 850.000 hab
Deportats -320.000 pers

(a Timor Occ. 190.000 la resta a altres illes)

Refugiats a Timor Or.-200.000 pers
Assassinats -10.000 pers

QUEDEN 310.000 PERS

(el 37% de la població nativa, i d'ells només l'11% no està refugiat.)

Solidaritat i unitat en la lluita...

Els joves indonesis van ser un exemple pel món en enfrontar-se, durant les setmanes posteriors al referèndum, a llur propi govern en solidaritat amb el poble de Timor. Les mobilitzacions van recórrer Jakarta i van ser brutalment reprimides. Quan l'ONU va iniciar el desplegament, les mobilitzacions van adquirir un caràcter massiu, estaven encapçalades pels estudiants que altre cop s'enfrontaven a l'intent d'enfortir el règim militar de Habibie i de promulgar l'estat de setge. La repressió va fer un salt, en provocar 7 morts entre els manifestants a mans dels sequaços del mateix règim que massacrava el poble de Timor. Ambdues lluites tenen el mateix enemic, el règim militar indonesi. Com altres moviments nacionals que segueixen la tradició de lluita d'un poble que l'any passat va enderrocar un dictador, Suharto. Amb uns i amb altres hi ha la nostra solidaritat.

“La crisi econòmica asiàtica iniciada el juliol de 1997 va abatere's brutalment sobre Indonèsia. La devaluació de la moneda, la inflació galopant, la caiguda de les inversions, la pujada de la taxa d'interès... va desencadenar un brutal augment de l'atur (fins el 42%) i el consegüent empobriment de la població. Emmig del descontentament social els estudiants van encapçalar la lluita de les masses contra la dictadura de Suharto que va acabar amb la caiguda del dictador i la celebració d'eleccions generals. La crisi del règim i la creixent misèria econòmica van fer augmentar la protesta obrera i popular i encoratjaren els moviments segregacionistes. A més de Timor-Lorosae, sis

“províncies” indonèsies més alcen peticions independentistes. Els dos conflictes més importants són els d'Aceh (a l'extrem occidental de l'arxipèlag - amb riqueses naturals majors que Timor Lorosae - que és escenari de violents enfrontaments liderats per la guerrilla fonamentalista islàmica de l'Aceh Merdeka que controla certes àrees) i el d'Irian Jaia (a l'extrem oriental -representa el 20% de la superfície indonèsia, té importants reserves d'or i petroli, i acull des de fa anys una guerrilla que vol la unificació del territori amb Papua-Nova Guiné).

La brutal crisi del règim indonesi després de la caiguda del dictador, l'ascens de la lluita estudiantil i el procés de disgregació amb què amenaça l'ascens dels moviments d'alliberament nacional va posar en perill l'estabilitat d'una àrea fonamental com és el sud-est asiàtic i va posar així en perill els interessos imperialistes a la zona. **Resguardar la “seguretat” dels seus interessos és la raó que explica la decidida intervenció imperialista.** Una intervenció l'eix polític de la qual són els acords de Nova York subscrits pels Governos d'Indonèsia, Portugal i l'ONU el 5 de maig d'enguany.”

(Fragment de la Declaració del SI de la LIT-CI)

... i mètodes de classe

Un exemple de lluita solidària i de classe en solidaritat amb els treballadors i el poble timorès, van donar-lo els estibadors australians, La *Maritime Union of Australia* estimava en 80 milions de dòlars la càrrega de vaixells indonesis bloquejada als ports en protesta contra les massacres dutes a terme pels militars i paramilitars indonesis a Timor-est. Els contenidors amb aquesta procedència van aïllar-se en àrees d'emmagatzematge en uns casos, en altres no es van descarregar els bucs o no se'ls van realitzar les càrregues. El boicot a què cridà el sindicat va estendre's pels ports australians primer i va aconseguir creuar les fronteres encara que no tingués uns efectes semblants. Treballadors afiliats a la MUA dels ports de Melbourne, Sydney, Brisbane, Adelaide, Darwin, Fremantle, Townsville, Newcastle, Gladstone i Burnie van dur a terme aquest tipus d'accions contra la càrrega indonèsia. A Burnie, a Tasmània, sindicalistes del CFMEU, AMWU, TWU, Sindicat de l'Educació, Sindicat de Serveis per a la comunitat i la salut, van recolzar els piquets dels treballadors de MUA.

La *International Transport Workers' Federation*, a Londres, cridà els seus 500 afiliats arreu del món, a seguir l'exemple de la MUA i “organitzar accions de protesta apropiades contra els interessos comercials indonesis inclosos els que es realitzen per transport aeri o marítim, des de o cap a ports o aeroports indonesis” (Extracte de la declaració de la ISL, secció britànica de la LIT-CI).

La recuperació d'aquesta forma tradicional de lluita obrera solidària, el boicot, és un exemple que, tant per la continuïtat d'aquesta lluita com per altres, és un exemple que ens donen els treballadors australians.

amb Suharto el dia abans de la invasió, i van subministrar l'armament a Suharto). No!, diem retirada immediata de les tropes de l'ONU, entrega del poder i l'armament al Govern provisional del CNRT y al Falintil. Creiem que ha estat una errada de la direcció del CNRT i de la major part de moviments en solidaritat que hagin donat suport i reivindicat la intervenció militar de l'ONU.

A la guerra a Kosova vam estar contra la intervenció de l'OTAN perquè els bombardeigs afectaven els treballadors serbis, però també perquè es giraven en contra de la lluita dels kosovars. Els resultats de la intervenció a Kosova són la negació de la independència, la partició virtual del país, l'ocupació a llarg termini per les tropes de l'imperialisme, la desestructuració de l'economia... en definitiva la negació al dret dels kosovars de controlar els seus recursos i de decidir el seu futur. No hi ha res que ens faci creure que Timor serà diferent.

La negociació de l'ONU amb els militars indonèsis suposa el suport a la repressió interna a Indonèsia per tal d'estabilitzar la situació, que augmenta a Yakarta i a contra dels altres moviments independentistes Aceh (Sumatra), a Moluques o a Irian Jaya. L'acord és l'aval dels diners que el FMI tenen previstos entregar al govern per consolidar la situació. Mentre la Nike o la Reebok puguin pagar per 12 hores de treball 1 dòlar, Indonèsia és un bon aliat pel amor del capitalisme. I aquesta sobreexplotació només una dictadura la pot facilitar. No és casual que els acords s'han acompanyat amb l'intent d'aplicació del decret de reforçament del poder dels militars indonèsis, que, contestats pels estudiants han suposat ja la mort de al menys 7 manifestants. Des d'aquí cridem a la solidaritat amb els moviments encapçalats pels estudiants contra el reforçament de la dictadura. Fora els militars, fora Habibie!

*** Cal emprendre amb més força la lluita per la independència de Timor Oriental, cal exigir immediatament el reconeixement d'ajuntaments, Parlament, Generalitat, Congrès de Diputats, Govern Central, ..., amb totes les conseqüències que s'en deriven. Cal tornar en inevitable la independència decidida pel poble timorès i la seva integritat territorial, rebutjant explícitament tot intent de partició.**

*** Cal proseguir la lluita contra els militars indonèsis, cridant al boicot a las empreses que donen el suport real al règim del terror.**

*** Cal donar suport al Govern del CNRT per a que impulsi una veritable independència política i econòmica, procedint a l'expropiació sense indemnitzacions de les propietats de la família Suharto i els militars, juntament amb les multinacionals que s'emporten tots els recursos d'aquest ric país en el qual la gent viu amb extrema pobresa.**

*** Cal exigir la immediata retirada de les tropes de l'ONU que pretenen ser l'instrument del control del Timor Oriental per les potències imperialistes, exigint l'armament de les forces de la guerrilla del Falintil, donant el legítim dret d'autodefensa al poble timorès.**

**RETIRADA TOTAL I INCONDICIONAL DE
TOTES LES FORCES INDONESIES DE TIMOR ORIENTAL
JUDICI I CASTIGS ALS CULPABLES DE GENOCIDI: HABIBIE I WIRANTO
EXPROPIACIO DE TOTES LES PROPIETATS
DELS MILITARS INDONESIOS I DELS RECURSOS
RETIRADA DE LES TROPES DE L'ONU I ENTREGA DE L'ARMAMENT AL FALINTIL.
PROU REPRESSIÓ A INDONÈSIA. SOLIDARITAT AMB ELS ESTUDIANTS.
FORA EL REGIM MILITAR INDONESI.**

Avui, quan les tropes de l'ONU passegen per Dili, la independència de Timor Lorosae està més amenaçada que mai. Les tropes de l'ONU són la garantia només de la continuïtat de les grans companyies del petroli i les multinacionals. Amb elles saquejant Timor Lorosae i Indonèsia ni hi ha ni independència ni se surt de la misèria. La lluita per la vertadera independència és, a més, inseparable de la lluita contra la fam i la misèria, és inviable sense enfrontar-se als plans imperialistes, sense enfrontar-se a les multinacionals, a l'FMI, a les seves institucions de rapinya i a l'ONU. La riquesa de Timor Lorosae i de l'arxipèlag Indonesi es tradueix en misèria pels treballadors i el poble quan aquestes riqueses continuen en mans de les multinacionals i els seus governs titelles.

Els jaciments de petroli, els marbres, els rics boscos de sàndal saquejats per les multinacionals dels perfums, les plantacions de cafè o canya de sucre.. en mans de l'imperialisme portuguès i després els militars indonesis han suposat pels treballadors i el poble maubere que el 52,8% dels nens pateixi desnutrició, que el 10% dels adults estiguin anèmics, que l'esperança de vida sigui de 46,7 anys pels homes i de 48,4 per les dones. El saqueig imperialista ha deixat un país en què el 43% de la població té menys de 14 anys i el 60% dels timoresos són analfabets.

Per això la lluita per les tasques democràtiques més elementals és indissoluble de la batalla revolucionària per les transformacions socials que permetin a Timor sortir de la misèria i la fam. No hi ha Timor Lorosae independent ni treball i vida digna per tothom sense enfrontar-se als plans de rapinya imperialista. La mobilització i unitat dels treballadors i la joventut del sud-est asiàtic és l'única garantia per enfrontar-se amb èxit als plans polítics, econòmics i militars de recolonització imperialista.

Per un programa democràtic i socialista que garanteixi la independència i la lluita contra la misèria

- * **Reconeixement immediat i incondicional de la independència de Timor Lorosae**
- * **Judici i càstig als assassins!**

- * Govern del CNRT i les organitzacions obreres i populars.
- * Fora les tropes de l'ONU !
- * Que se'n vagin els "cascos blaus" i deixin les armes a la resistència timoresa
- * Per un pla econòmic de mesures urgents contra la fam i l'atur.
- * Per un Pla d'obres públiques i socials (vivenda, educació, sanitat, transport)
- * Nacionalització, sense indemnització de tots els recursos bàsics del país
- * Confiscació de totes les grans propietats començant per la dels Suharto i els militars genocides.
- * Control de les organitzacions obreres i populars de les empreses nacionalitzades i de l'ajuda internacional rebuda.
- * Pel suport als moviments d'autodeterminació d'Irian Jaia i Aceh!
- * Per la unitat i coordinació de les lluites dels treballadors i els joves mauberes i indonesis.
- * Pel judici i càstig a Suharto i els militars genocides indonesis
- * Per la unitat dels treballadors i els pobles del sud-este asiàtic contra els plans de recolonització imperialista.

(Fragment de la Declaració del Secretariat Internacional de la LITci. 22/9/99)

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
 Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
 Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
 e-mail: luchaint@retemail.es
 Tel-fax 93- 296 68 89

Suscripció a Lluita Internacionalista

Nom i cognoms

.....

Adreça

Població..... CP.....

Telèfon Idioma en que vols rebre **Lluita Internacionalista**.....

